

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie egzekucyjnej
z wniosku „V.(...)” sp. z o.o. w S.
przeciwko A. W. i R. W.
przy uczestnictwie H. N.

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 września 2008 r.,
na skutek skargi pozwanych o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 22 czerwca 2007 r., sygn. akt I Cz (...),

**odrzuca skargę i oddala wniosek H. N. o zasądzenie kosztów postępowania
wywołanych wniesioną skargą.**

Uzasadnienie

Wniesiona przez dłużników A. W. i R. W. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 22 czerwca 2007 r. podlegała odrzuceniu z następujących przyczyn.

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., powinna zawierać między innymi wykazanie, że „wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe”. Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie - w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia - jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący

powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia.

Należy podkreślić, że nie chodzi tylko o skargę kasacyjną ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności orzeczenia.

Zaznaczenia wymaga również, że zgodnie z 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (nie tylko „wskazać”), iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Musi więc ujawnić i przedstawić w skardze tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz w drodze stosownego wywodu dowieść jej istnienia i przekonująco uzasadnić.

Zawarta w niniejszej skardze argumentacja nie może być uznana za prawidłowe (wystarczające) wypełnienie obowiązku nałożonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Podnieść ponadto należy, że wprawdzie skarżący skierowali skargę przeciwko orzeczeniu Sądu II instancji, jednak uzasadnieniem skargi objęte są twierdzone przez skarżących uchybienia popełnione przez komornika, Sąd I instancji a nawet biegłego, a także zarzut niepodjęcia przez Sąd II instancji stosownych czynności procesowych w toku postępowania egzekucyjnego. Skarga przewidziana w art. 424¹ § 1 k.p.c., jeśli wniesiona została od prawomocnego orzeczeniu sądu II instancji, powinna zaś wskazywać na jego niezgodność z prawem i wyrządzenie szkody przez wydanie takiego orzeczenia.

Skarga dotknięta wskazanymi brakami podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Oddalając wniosek uczestnika - licytanta H. N. o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi, Sąd Najwyższy miał na uwadze, że pismo procesowe uczestnika mające stanowić odpowiedź na skargę dłużników, zostało wniesione po upływie dwutygodniowego terminu przewidzianego dla podjęcia tego rodzaju czynności (art. 398⁷ § 1 k.p.c. w zw. art. 424¹² k.p.c.). Pismo to nie mogło być zatem za taką odpowiedź uznane (art. 167 k.p.c.), co wykluczało przyznanie zwrotu kosztów wiążących się z jej sporządzeniem i wniesieniem.